

Extrém biciklisták

A focipálya végében, a Telkire vezető útnál – különös kialakítású buckáival – egy „holdbéli képződmény” hívja fel magára a figyelmet, a Keszi Bike Park pálya. Ennek kapcsán kerestük meg a pályát megálmodó, megalkotó, „üzemeltető” és használó srácokat, a budakeszi Pál utcai fiúkat, akik az elvesztett grundot is képesek voltak egy új helyen felépíteni. Egy csaknem negyedszázada indult történettel ismertetik meg az olvasót a fiúcsapat szószólói, **Molnár Péter és Nagy Benjámin.**

■ Ez a történet sem ma kezdődött!

Nagy Benjámin: 1997-1998 tájékán jelentek meg Budakeszin az első „keszi riderek”, a mi elődeink – néhány tíz-tizenkét év körül srác – akik megvetették az alapjait ennek a kerékpáros szakágnak városunkban. A Vadaspark melletti erdő, a kis foci-pálya a Virág völgyben, a mamutfenyők környéke, a Spar parkoló, a Fő utcai park, a János-hegy különböző részei voltak az első helyszínek, ahol elindult ez a történet. Az akkoriak, *Nádházi Lajos, Ambrózy Kristóf* és sokan mások néha még lejönnek kö-zénk egy kicsit nosztalgiázni, *Láng Rudolf* pedig Kanadában él.

■ Már hosszabb ideje a ti generációtok alkotja a kemény mag-ját a KesziRidersnek, ti vagytok a motorja a pálya körüli történések-nek. Mikor csatlakoztatok második hullámként az alapítókhoz?

Molnár Péter: Valamikor a 2003-as év környékén apránként jött össze a mi tíz év körüli generációnk egy illegális, „partizán” pályán, a Márity utcában (nem volt hozzá semmilyen engedélykérés). Az a terület akkor még egy bekerítetlen, használaton

kívüli magántulajdon volt. Bizonyá-ra sokan emlékeznek erre a pályára a helyiek, hisz később a szomszéd-ságában alakította ki a BKV a 222-es busz végállomását.

■ Kik ők, ez a ma már többségében 27 év körüli, most is aktívan „extrém biciklista” kemény mag?

N. B.: Amikor elindultunk, tizenket-ten lehettünk. Napjainkra már kissé megcsappantunk. *Peller Marci, Pálfy Áron, Albrecht Domonkos, Tóth Dani, Molnár Péter, Molnár Gábor (Kapro)* és jómagam maradtunk.

■ 2009-ben a Hírmondó júniusi számában írtam egy cikket rólatok, „Fiúk a térről, kell egy hely” cí-mmel, ahol az alábbi néhány mondat ekképpen jellemzett titeket: „Iskola-időben délután 5-től este 9-ig, szün-időben pedig reggel 10-től este 10-ig nyomják a pedált. Szombaton és vasárnap sincs megállás. Kivétel ez alól akkor van, ha éppen egy kerékpár-javitó műhelybe mennek dolgozni: kell a pénz a sok kütyüre, s ezek a fiúk nem félnek a munkától sem. Ide természetesen ugyancsak kerékpárral mennek még akkor is, ha történetesen Buda-pest másik végébe kell elpedálozniuk...”

Ezek után talán nem meglepő, mikor 2011-ben megtudtátok, hogy egy társasház fog épülni a 222-es busz végállomása mögötti „partizán” pályákon, nem adtátok fel, és 2012 szeptemberére sikerült össze-hoznotok a KesziRiders pályátokat, az indító toronnyal, egy új helyen.

M. P.: Ekkor már 17-18 évesek vol-tunk, sok energiával, tenni akarás-sal, kreativitással és kevés tapaszta-lattal a hivatalos ügyek világában. Szerencsénkre hozta nekünk a sors az akkor már családos, extrém bi-ciklis múltú *Winkler Gábort*, aki ott lakott a „partizán pálya” melletti ut-cában. Ő lett a szócsövünk, istápol-ónk ezekben az időkben, és sikerült megszereznie az önkormányzat tá-mogatását is.

■ Az önkormányzat tehát már 2011-ben is mögöttek állt?

M. P.: Igen, ők adták a területet és mindenféle engedélyeket is sikerült így megszereznünk.

■ Honnan sikerült a pálya kialakítá-sához a nagy mennyiségű földet és az indító elkészítéséhez szükséges sok köbméter fát beszerezni?

N. B.: Bármennyire is meglepő, a mintegy 200 köbméternyi földet a Westend bevásárló központ tete-jéről hozták el nekünk. Egy időben a Westend tetején rendeztek ext-rém biciklis versenyeket, mely az-tán megszűnt és a fölöslegessé vált dombjaik földjére pályázni lehetett. 17 évesen én írtam egy pályázatot erre a földmennyiségre, melyet si-került akkor megnyernünk. Nagy médiafelhajrással, az RTL Klub híradásainak jelenlétében, mintegy 15 kamion hozta ide ezt a hatalmas mennyiségű földet. A nagy indító fatoronyhoz innen-onnan kunyerál-tuk össze a bontott fát és a raklapo-kat.

■ Akkor ezt a bringa pályát teljes egészében ti terveztétek, és a kivitelezést is ti csináltátok?

M. P.: Igen, mi terveztük! A gépi földmunkához a Herein családtól kaptunk rengeteg segítséget, de a géppel nem helyettesíthető kézi munkához, ahová talicska, ásó, lapát kell, azt mind mi csináltuk meg. És az ún. nagy indító tornyot is mi ácsoltuk.

■ Hányan vettek ebben részt? Mennyi munkaóra kellett ehhez?

M. P.: Egy ilyen pálya kialakítása hosszú folyamat. Megépítettünk valamit, aztán folyamatosan alakítgatjuk, fejlesztjük. Ezt nem lehet pontosan megmondani. Egyszerre átlagban 4-5 ember dolgozott itt. Néha volt olyan, hogy csak egymagában lapátolt valaki. Összeségében húsz fölött volt azok száma, akik itt dolgoztak, néha olyan barátaink is segítettek, akik nem is használták a bringa parkot. A legelkötelezettebb bringások évente legalább 300 órát dolgoztak és dolgoznak itt a mai napig, hisz itt mindig van munka.

■ Mit tudtok mondani az ez év júniusában felújított pályákról, mely az egyik legjobb az országban, ebben a kategóriában?

N. B.: Ez a felújítás 2020-ban kezdődött, és a Magyar Kerékpáros Turisztikai Szövetség (Maketusz) bevonásával, szakmai irányításával jött létre, az Aktív Magyarországért Felelős Kormánybiztosi Iroda 3,5 milliós és a Budakeszi Önkormányzat 5,1 milliós támogatásával.

M. P.: Ez a felújított pályánk is hasonlóan lett kialakítva, mint a korábbi. A koncepció most is hasonló: van

egy ún. pumpapályánk, mely a korábbiakkal ellentétben nem poros, nem kell locsolni, mert aszfaltozott. Itt is van két ugrató sorunk, egy kisebb a fiatalabbaknak, a kezdőknek és egy nagyobb, amelyre az indító fatoronyból veszünk startot. A korábbi fatorony 4 méter magas volt, 60 fokos lejtéssel, a mostani magassága 6,5 m 55 fokos lejtéssel.

■ Ez az indító egy nagyon figyelemfelkeltő látványosság, már-már művészi alkotás!

N. B.: Ez a korábbi, kissé ijesztő kinézetű, nem éppen barátságos toronynyal ellentétben egy megtervezett, engedélyezett, kitűnő minőségű faanyagból készült remekmű, melyet egy ácsmester készített. Bárki nem használhatja ezt az embert próbáló alkalmatosságot! Hogy megvan-e a kellő rutinja az ide felkészülőknél, azt látni a földi attrakciójukból. A torony csak a mi jelenlétünkben

használható, megfelelő tudással és védőfelszereléssel. Más alkalmakkor lezárjuk a feljutás lehetőségét.

■ Amúgy a pályát bárki használhatja?

M. P.: Mindenki. Gyakran jönnek ide családok óvodás korú gyerekekkel is. Időjárástól függően jönnek-mennek itt az emberek. És nem csak budakesziek, de környékbeliek, fővárosiak is, és az ország legkülönbözőbb pontjairól is eljönnek hozzánk ennek a sportágnak a szerelmesei. Évente rendezünk itt egy országos találkozót is, mindenféle versenyekkel.

■ A közelmúltban úgy döntöttetek, hogy szervezeti formában működtök tovább.

M. P.: Készségfejlesztő, megtanít koncentrálni, összpontosítani, jellempróba, kihívások elé állítjuk magunkat, kint vagyunk a szabad levegőn, ahol jó érezzük magunkat.

N. B.: Szabadságot ad, erősíti az önismeretünket, mert amikor ott fenn állunk az indító torony tetején, akkor ott csak saját magunk vagyunk, és ott egyedül kell leküzdenünk mentális gátjainkat. Gyakran szokták kérdezni, hogy mi félünk-e. Persze, hogy félünk! Mint az állat, úgy be vagyunk tojva ott fenn! De pont ez a lényege, hogy van annyi önbizalmunk, vagyunk annyira magabiztosak, hogy le tudjuk győzni a félelmeinket, és meg tudjuk csinálni az ugrást, a trükköt.

■ Meddig fogjátok csinálni?

N. B.: Életünk végéig, és ha majd családunk lesz, akkor a srácainkat is lehozzuk ide.

Horváth Jenő

